alfa

LITERATURA
DE
ANTICIPATIE

Anul 1 Nr 1
1990

ÎN LOC DE POȘTA REDACȚIEI

Revista ALFA își propune să ofere iubitorilor genului, pagini de literatură SF, din creația autohtonă și universală. Sperăm că astfel să aducem o modestă contribuție la promovarea acestui gen literar mult vitregit și marginalizat în publicațiile ultimilor ani.

Lansăm pe această cale o invitație creatorilor și traducătorilor de literatură SF să sprijine intențiile noastre trimițînd redacției texte la un nivel care să corespundă exigențelor unei eventuale publicări.

În același timp rugăm cititorii să-și exprime cu sinceritate părerea referitoare la ținuta artistică a textelor publicate, să facă sugestii cu privire la ceea ce ar dori să fie publicat în paginile revistei ALFA.

Vom fi receptivi la sugestiile și părerile dumneavoastră și vom încerca să le satisfacem în măsura posibilităților.

Vă așteptăm corespondența pe adresa :

Revista ALFA
2252 — Codlea, jud. Brașov
Căsuța poștală nr. 43

SUMAR

Robert Sheckley — Ceva pentru nimic 3

James Gunn — Vremea prînzului 12

Herbert W. Franke — Invenție 17

Mircea Popa — Love story în post-era noastră 19

Sergiu Someșan — Bla-bla-bla domnule general 21

Herbert W. Franke — Salvarea 24

Sergiu Someșan — O ipostază aproape absurdă 26

Sergiu Someșan — Dilema 28

CEVA PENTRU NIMIC

de ROBERT SHECKLEY

A auzit oare VOCEA sau a fost o părere ? Gîndindu-se mai tîrziu la asta, Joe Collins își aminti că, în acel moment zăcea pe pat, prea istovit ca să-i pese de cuvertura de sub pantofii săi leoarcă de apă. Privea rețeaua de crăpături din tavan urmărind cu privirea apa ce se scurgea lugubru din ele, picătură cu picătură.

Chiar în acel moment trebuie să se fi întîmplat.

Collins zări o sclipire metalică lîngă pat și se ridică brusc în capul oaselor. Pe podea se găsea o mașinărie ! Se găsea acolo unde nu ar fi trebuit să se afle nimic. În acel prim moment de uluială lui Collins i se păru că aude o voce spundînd : „Așezați-o aici. Foarte bine, merge".

Nu era sigur de voce dar mașinăria era evident acolo. Collins îngenunchie ca s-o examineze mai îndeaproape. Avea o suprafață de aproape un metru patrat și zumzăia slab. Era de culoare gri, perfect netedă și nu avea nimic deosebit în afara unui buton roșu și a unei plăci de alamă fixate în centru. Pe placă scria : „UTILIZOR CLASA A, SERIA AA—1256432. ATENȚIE ! ACEST APARAT NU POATE FI FOLOSIT DECÎT DE CĂTRE PERSOANELE DE CLASA A !"

Obiectul nu avea nici butoane de reglaj, nici cadrane, nici întrerupătoare și nici un alt fel de accesorii pe care Collins le-ar fi putut asocia cu ideea de aparat.

Nu avea decît placa de alamă, butonul roșu și zumzăitul.

— De unde ai picat ? întreabă Collins.

Utilizorul clasa A continuă să zumzăie. Collins nu s-a așteptat cu adevărat să-i răspundă cineva. Așezat pe marginea patului, privea gînditor aparatul întrebîndu-se ce ar trebui să facă cu el.

Atinse cu teamă butonul roșu, conștient de lipsa lui de experiență în domeniul obiectelor căzute din cer. Ce ar fi să apese pe buton ? S-ar despica podeaua ? Sau ar începe să plouă cu omuleți verzi din tavan ?

La urma urmei, ce pierdea din asta ? Apăsă ușor pe buton. Nu se întîmplă nimic.

— OK, fă ceva, spuse Collins dezamăgit.

Utilizorul se mulțumi să continue zumzăitul său ușor.

Eh, pagubă-n ciuperci ! Honest Charlie îi va plăti cel puțin un dolar pentru fierăria asta. Se sculă de pe pat și încercă să ridice Utilizorul. Fără succes. Mai încercă odată încordîndu-și toate puterile dar nu reuși decît să salte de la podea un colț al mașinăriei.

Renunță și se așeză gîfîind.

— Ar fi trebuit să-mi fi adus și doi oameni să mă ajute, spuse Collins către Utilizor.

Zumzăitul începu să se amplifice și aparatul prinse să vibreze. Collins își concentră întreaga atenție asupra lui dar nimic altceva nu se mai întîmplă. Împins de un impuls neașteptat întinse mîna și, cu pumnul strîns, apăsă butonul roșu.

Doi bărbați solizi se materializară pe loc, îmbrăcați în salopete de lucru grosolane. Amîndoi cîntăriră Utilizorul cu priviri profesionale, iar unul dintre ei spuse :

— Slavă Domnului, este modelul redus. Cel mare abia l-am fi săltat de la pămînt.

— Mai bine cariera de marmură decît modelul mare, spuse celălalt.

Amîndoi se uitau acum la Collins care le susținu privirea. Într-un tîrziu primul din ei spuse :

— OK, șefule. N-o să ne pierdem toată ziua aici. Unde vreți să-l punem ?

— Cine sînteți ? întrebă Collins cu glas sugrumat.

— Sîntem de la Mutări că doar n-om fi balerine.

— Dar de unde veniți ? Și pentru ce ?

— Sîntem lucrători ai Societății de Mutări Powha Minile, spuse omul. Și sîntem aici pentru că ne-ați chemat. Ce e greu de înțeles în asta ? Și acum, unde vreți să-l punem ?

— Plecați, spuse Collins. O să vă chem mai tîrziu.

Cei doi ridicară din umeri și dispărură.

Cîtva timp, Collins privi locul unde cu o clipă înainte se aflau cei doi. Își mută apoi privire pe Utilizorul clasa A care reîncepu să zumzăie ușurel.

Un Utilizor ! Ar fi putut să-i găsească acestei drăcii un nume mult mai potrivit.

O Mașină de Îndeplinit Dorințe, de exemplu.

Collins nu era șocat din cale afară. Cînd miraculosul intervine, numai mentalitățile stupide, prozaice sînt incapabile să-l admită. Collins nu făcea parte din categoria aceasta. El avea un excelent trecut pentru a-l accepta.

Cea mai mare parte a existenței sale și-a petrecut-o dorind, sperînd, rugîndu-se chiar să i se întîmple ceva minunat. În liceu visa să se scoale într-o bună zi știindu-și lecțiile pe dinafară, fără să se mai chinuie tocind. În armată și-a dorit ca o vrăjitoare sau un spiriduș să-l salte în grad și să-l treacă la manutanță în loc să transpire în rînd cu toți pifanii. Odată demobilizat, Collins s-a tot ferit de muncă simțindu-se inapt psihic să facă ceva cît de cît util. A colindat de colo-colo sperînd mereu ca cineva, putred de bogat, să se hotărască să-și schimbe testamentul în favoarea sa, lăsîndu-i Totul. Niciodată însă nu s-a așteptat cu adevărat să i se întîmple ceva din toate astea. Era însă pregătit pentru această eventualitate.

— Mi-ar plăcea să am o mie de dolari în monede mărunte, zise el prudent.

Așteaptă ca zumzăitul să se intensifice și apăsă pe buton. În fața lui apăru un pachet mare de bancnote mototolite de unu, cinci și zece dolari. Nu erau prea foșnitoare dar, fără îndoială, erau bancnote.

Collins apucă un pumn de bancnote, le aruncă spre tavan și le

privi minunîndu-se de fulguirea lor spre podea. Se întinse pe pat și începu să facă planuri.

Întîi și-ntîi va trebui să scoată aparatul din oraș, poate chiar din acest stat — să găsească un loc unde să nu fie deranjat de vecini curioși. Ministerul de finanțe nu glumește cu acest gen de lucruri. Poate, după ce se va aranja, va emigra în America Centrală sau...

În încăpere se auzi un zgomot suspect.

Collins sări în picioare : în perete tocmai se căsca o gaură și cineva încerca să se strecoare prin deschizătură.

— Ei ! Nu ți-am cerut nimic ! strigă Collins spre aparat.

Gaura se lărgea. Un bărbat mare și gras, cu figura congestionată, reuși să se strecoare pe jumătate zbătîndu-se furios.

Brusc, Collins își aminti că orice mașinărie are, în mod obișnuit, un proprietar. Cel ce ar poseda o Mașină de Îndeplinit Dorințe nu ar fi prea încîntat să o vadă dispărînd și va face orice să o recupereze. Nu va înceta probabil să...

— Apără-mă ! strigă Collins spre Utilizor apăsînd în același timp butonul roșu.

În aceeași clipă, în fața lui Collins, apăru un omuleț chel îmbrăcat într-un soi de pijama țipătoare, căscînd cu un aer somnoros :

— Sînt Sanisa Leek din Serviciul de Protecție a Zidului Temporal, spuse el frecîndu-se la ochi. Ce pot face pentru dumneavoastră ?

— Scoate-l pe tipul ăsta de aici ! strigă Collins.

Bărbatul cu fața congestionată își agita sălbatic brațele, reușind să treacă aproape complet prin deschizătura din perete.

Leek se scotoci prin buzunarele pijamalei de unde scoase o bucată de metal strălucitor. Omul cu fața congestionată începu să strige :

— Așteaptă ! Nu știi ce s-a întîmplat. Acest om...

Leek îndreptă spre el obiectul de metal. Omul cu fața roșie scoase un strigăt și se volatiliză. O clipă mai tîrziu, peretele camerei își reluă aspectul său obișnuit.

— L-ai omorît ? întrebă Collins.

— Firește că nu, răspunse Leek, punîndu-și obiectul de metal în buzunar. Pur și simplu l-am trimis înapoi în glommatch-ul lui. Nu va mai încerca să revină în felul ACESTA.

— Vrei să spui că va încerca altceva ? întrebă Collins.

— S-ar putea, spuse Leek. Poate încerca un Micro-Transfer sau chiar o Simulare. Îl privi deodată atent pe Collins : Utilizorul este al dumneavoastră, nu.

— Desigur, răspunse Collins începînd să transpire.

— Sînteți deci unul din Clasa A?

— Bineînțeles, zise Collins. Dacă n-aș fi, ce-aș putea face cu un Utilizor ?

— Nu vă supărați că v-am întrebat, spuse Leek cu o voce somnoroasă. Voi cei din Clasa A vă plimbați, ceva de groază. Bănuiesc că v-ați întors aici ca să scrieți o carte istorică ? !

În loc de răspuns, Collins se mulțumi să surîdă enigmatic.

— Bun, atunci am plecat, spuse Leek, căscînd cu poftă. Sînt zi și noapte în priză, fără răgaz. Chiar și într-o carieră de marmură aș duce-o mai bine.

Spuse acestea și dispăru la mijlocul unui căscat.

Ploaia continua să cadă pe acoperiș și apa să se scurgă prin crăpăturile tavanului. Collins se trezi din nou singur cu mașinăria. Și cu o mie de dolari în bancnote cu valori mici, răspîndite pe podea. Mîngîie drăgostos Utilizorul. Aștia din Clasa A o duceau grozav ! Doriți

ceva ? Cereți și apăsați pe buton. Nu era nici o îndoială că proprietarul său legitim l-a pierdut.

Leek a spus că era posibil ca omul să încerce să revină în alt mod. Dar cum anume ?

Oh, la urma urmei ce mai conta asta ! Collins adună banii de pe podea fluierînd distrat. Atîta timp cît va avea Mașina de Îndeplinit Dorințe, viața va fi frumoasă.

Cele cîteva zile care urmară aduseră unele schimbări în ce privește bunurile și posesiunile lui Collins.

Cu ajutorul lui Pohwa Minile, scoase Utilizorul din statul New York și, într-un loc puțin frecventat din Adirondak, cumpără un munte de înălțime mijlocie. După ce strecură în buzunar titlul de proprietar, merse pînă în mijlocul domeniului său, la o depărtare de mai mulți kiloemtri de autostradă. Cei doi hamali tîrau Utilizorul în urma sa. Transpirînd abundent și înjurînd într-un fel monoton, își făceau cu greu loc prin tufișurile dese.

— Puneți-l aici și ștergeți-o le ordonă Collins.

Încrederea în sine i-a crescut considerabil în aceste ultime zile. Hamalii așezară Utilizorul pe pămînt, scoaseră un suspin de ușurare și dispărură.

Collins privi în jur. Cît vedeai cu ochii, de jur-împrejur se întindea o pădure stufoasă de pini și mesteceni. Aerul era călduț și umed. Păsări ciripeau vesele în crengile arborilor printre care, din cînd în cînd, se zărea fulgerînd cîte o veveriță.

Ah, natura ! Dintotdeauna a iubit Collins natura. Aici era locul visat unde să-și clădească o casă mare, impresionantă, cu piscină, terenuri de tenis — de ce nu — un mic aerodrom.

— Vreau o casă, spuse hotărît Collins apăsînd pe butonul roșu.

Un bărbat îmbrăcat într-un sever costum gri, de om de afaceri și purtînd pince-nez, apăru ca din senin.

— Da, domnule, spuse el zgîindu-se în jur, dar ar trebui să fiți mai precis. Vreți ceva clasic — un bungalow, o vilă, un castel, un palat ? Sau ceva în genul primitiv — un iglu sau o colibă ? Deoarece sînteți un A, ați putea alege ceva ultramodern, de exemplu o Demi Fațadă sau un Modern Agraudi, sau chiar o Miniatură Incastrată.

— Ha ? scapă Collins. Nu știu. Ce-mi sugerați ?

— O mică vilă, spuse tipul cu voiciune. Cu asta încep mai toți de obicei.

— Da ?

— Desigur. Mai tîrziu emigrează într-o țară caldă și-și construiesc acolo un palat.

Collins ar fi vrut să-i mai pună și alte întrebări dar se abținu. Totul mergea atît de ușor... Acești tipi credeau că el era un A și că Utilizorul îi aparține. Nu avea nici un motiv să-i contrazică.

— Ocupă-te de toate astea, spuse el omului.

— Da, domnule, răspunse ochelaristul. Așa și fac de obicei.

Tot restul zilei, Collins rămase lungit pe un divan bînd băuturi cu gheață, în timp ce Compania de Construcții Olph Maxima materializa furnituri și îi clădea casa.

Ieși o vilă cu vreo douăzeci de camere pe care Collins le considera modeste avînd în vedere mijloacele. Era clădită din cele mai bune materiale după un proiect Mig de Degma. Decorația interioară era semnată de Towige, piscina de Mula, iar grădinile clasice de Vierien.

La căderea serii totul era terminat, iar mica armată de constructori își strînse sculele și dispăru.

Collins îi dădu permisiunea bucătarului șef să-i prepare o cină ușoară. Apoi, se așeză în living-room-ul vast și răcoros ca să reflecteze la tot ceea ce i s-a întîmplat. Nu departe de el Utilizorul zumzăia încetișor.

Collins își alese o țigară de foi, îi mirosi aroma și o aprinse. Mai întîi lăsă la o parte orice fel de explicație supranaturală. În treaba asta nu erau amestecați nici draci și nici demoni. Vila i-a fost construită de ființe umane obișnuite, care rîdeau, înjurau și blestemau ca toți ceilalți oameni. Utilizorul nu era nimic mai mult decît o șmecherie științifică care funcționa după reguli pe care, deocamdată nu le pricepea și nici nu avea chef să-și bată capul cu ele.

Să fi venit de pe altă planetă ? Cu siguranță nu. N-ar fi învățat ăia, acolo, englezește, numai ca să-l înțeleagă pe el, pe Collins, aici pe Pămînt.

Utilizorul trebuie că a venit din viitor. Dar cum ?

Collins se lăsă pe spate pufăind din trabuc. Se mai întîmplă și accidente, gîndi el. Aparatul ar fi putut ALUNECA în trecut, de ce nu ? La urma urmei acesta avea puterea să creeze ceva din nimic, iar problema aici se complica cel mai tare.

Ce viitor minunat trebuie să fie acela, gîndi el. Mașini de Îndeplinit Dorințele ! Ce splendidă civilizație ! Tot ce aveai de făcut era să te gîndești la ceva și, hop ! dorința îți era îndeplinită. Într-o bună zi vor reuși poate să elimine și butonul roșu, iar atunci nu ar mai fi de făcut nici o muncă manuală.

Bineînțeles, va trebui să fie cu băgare de seamă. Proprietarul Utilizorului exista — ca de altfel și ceilalți A, și vor încerca să i-l ia înapoi. Era vorba, probabil de o castă ereditară.

Cu colțul ochiului prinse o mișcare : Utilizorul începuse să tremure ca o frunză pe timp de furtună.

Collins se ridică repede și, încruntîndu-se amenințător, se apropie de aparat. Acesta era învăluit într-un nor străveziu de aburi, ca și cînd ar fi fost supraîncălzit.

Să-l fi solicitat dincolo de limitele sale ? Poate că o găleată cu apă...

Acum observă că dimensiunile Utilizorului s-au redus considerabil. Nu mai avea decît o jumătate de metru patrat în suprafață și continua să se micșoreze văzînd cu ochii.

Proprietarul ! Sau poate că ceilalți A... Fără îndoială se petrecea micro-transferul de care îi vorbise Leek. Dacă Collins nu făcea ceva repede, aparatul ar fi devenit tot mai mic pînă ce ar fi dispărut cu totul.

— Serviciul de Protecție, Leek ! strigă el apăsînd pe buton după care își trase repede mîna : Utilizorul frigea.

Leek apăru într-un colț al încăperii, îmbrăcat în pantaloni și tricou de sport, ținînd în mînă o crosă de golf.

— Trebuie să fiu deranjat de fiecare dată cînd...

— Fă-i ceva ! strigă Collins arătînd cu brațul întins Utilizorul ce nu mai măsura decît cîțiva centimetri pătrați și era de culoare roșu închis.

— Nu pot face nimic, spuse Leek. Licența mea nu privește decît Zidul Temporal. Adresați-vă celor de la Micro-Control. Și dispăru cu crosă cu tot.

— Micro-Controlul, spuse Collins întinzîndu-se spre buton. Își trase însă repede mîna. Utilizorul nu mai măsura decît cîțiva centimetri și avea deja culoarea cireștei coapte. Butonul ajunsese de mărimea unei gămălii de ac și abia se mai zărea.

Collins făcu înconjorul aparatului și, înhățînd o perniță cu care să se protejeze îi trase un pumn.

O tînără fată, purtînd ochelari cu rame de corn, apăru. Într-o mînă ținea o agendă, iar în cealaltă un creion.

— Cu cine doriți rendez-vous ? întreabă ea calm.

— Ajută-mă cumva ! zbieră Collins privind prețiosul său Utilizor micșorîndu-se.

— Domnul Vergon a ieșit să cineze, spuse tînăra, mușcîndu-și gînditoare capătul creionului. S-a defazat și nu-l pot contacta.

— Dar pe cine puteți contacta ?

Fata își consultă agenda :

— Domnul Vies se află momentan în continuumul Deg, iar domnul Elgis a plecat în Europa paleolitică pentru cercetări arheologice. Dacă sînteți cu adevărat grăbit, vă sfătuiesc să apelați la Controlul Punctelor de Transfer. Este o societate mică dar...

— Controlul Punctelor de Transfer. Bine. Dă-i drumul.

Collins își concentră întreaga atenție acum pe Utilizator și începu să-l lovească cu pernița deja pîrlită. Nu se întîmplă nimic. Aparatul nu avea acum mai mult de un centimetru pătrat și Collins realiză că pernița nu era potrivită pentru a apăsa butonul devenit aproape invizibil.

Pentru o clipă, gîndul îl îndemnă să lase lucrurile în voia lor. Poate că așa a fost să fie. Ar putea vinde casa și mobilierul și ar ieși oricum în cîștig. NU ! Încă nu a apucat să dorească ceva cu adevărat important. Nu-i va lua nimeni aparatul fără luptă.

Se chinuia să țină ochii deschiși în timp ce încerca să lovească butonul devenit alb, cu un deget rigid.

Un bătrînel slab și sărăcăcios îmbrăcat apăru ca din senin ținînd în mînă ceva ce aducea cu un ou de Paște, viu colorat. Bătrînelul aruncă oul pe podea și acesta plezni. Un fum portocaliu se ridică și fu aspirat de minusculul Utilizor. Un nor de fum învăluia acum aparatul sufocîndu-l aproape pe Collins. Utilizorul începu de îndată să-și mărească volumul și, după un minut, intact în aparență, își reluă forma normală. Bătrînelul dădu scurt din cap :

— Nu sîntem o mare companie, dar se poate avea încredere în noi.

Scuturâ din nou capul și dispăru.

Lui Collins i se păru că aude o exclamație mînioasă înăbușită. Tremurînd, se așeză pe podea lîngă aparat. Mîna sa dreaptă pulsa dureros.

— Îngrijește-mă, murmură el printre buzele uscate și apăsă pe buton cu mîna teafără.

Zumzăitul Utilizorului se accentuă un moment apoi se stinse. Durerea din mîna bolnavă dispăru ca prin farmec și Collins constată, privind-o, că aceasta nu mai avea nici urmă de arsură — nici măcar o mică cicatrice.

Bău o dușcă zdravănă de coniac și se duse direct la culcare. În noaptea aceea visă că era urmărit de o gigantică literă A, dar cînd se trezi nu-și mai aminti nimic.

Lui Collins îi trebui mai puțin de o săptămînă ca să-și dea seama că ridicîndu-și casa în inima pădurii a făcut exact lucrul pe care nu ar fi trebuit să-l facă. Aici ar fi trebuit să angajeze o întreagă armată de paznici care să alunge turiștii și vînătorii care insistau să campeze în grădinile sale clasice.

Pe de altă parte, serviciile fiscale începură să se intereseze prea îndeaproape de treburile lui. Mai rău a fost cînd Collins își dădu seama să, în realitate, nu era chiar atît de îndrăgostit de natură. Păsările și veveriţele sînt drăguțe, foarte bine, dar nu poți conversa cu

ele. Arborii, chiar și cei ornamentali, nu sînt decît bieți companioni vegetali.

Collins ajunse la concluzia că, în adîncul inimii, era un orășean. În consecință, cu ajutorul Societății de Mutări Pohwa Minile, a Societății de Construcții Alph Maxima, Biroului de Transport Instantaneu Jagton și grație unei mari sume de bani plasată cui trebuia, Collins emigră într-o mică republică din America Centrală. Acolo clima era mai caldă și impozitele inexistente deci puse să i se clădească un palat elegant și fastuos. Îl completă apoi cu accesoriile uzuale, cai, cîini, păuni, servitori, personal de întreținere, paznici, muzicanți, trupe de dansatoare și tot ce îi mai trebuie unui palat. Îi trebui două săptămîni numai să-l exploreze.

Și totul merse de minune cîtva timp.

Într-o dimineață, Collins se apropie de Utilizor cu vaga intenție de ai cere ceva — o mașină sport sau, poate, o cireadă de vite selecționate. Se aplecă spre aparatul de culoare gri și întinse degetul spre butonul roșu.

Timp de o clipă Collins crezu că are tulburări de vedere și aproape se hotărî să nu mai bea șampanie înainte de micul dejun. Făcu un pas înainte și întinse din nou mîna.

Utilizorul se feri cu îndemînare și ieși din cameră.

Collins se repezi după el blestemîndu-i stăpînul și pe toți cei din Clasa A. Asta era, fără îndoială Animația de care îi vorbise Leek : proprietarul a făcut cumva să-i dea mașinăriei picioare.

Asta nu avea însă nici o importanță. Esențialul era să pună mîna pe Utilizor, să apese pe buton și să cheme pe cei de la Controlul Animației

Utilizorul traversă cu iuțeală un hol, urmărit îndeaproape de Collins. Mașina îl evită cu grație și se năpusti cu viteză în direcția ușii principale. Collins manevră rapid un comutator și ușa se închise cu un pocnet sec. Utilizorul încetini o clipă apoi, luîndu-și elan, trecu prin ușă. Ajuns afară cobor repede treptele peronului, tresăltă trecînd peste un furtun de stropit, își regăsi echilibrul și se îndreptă direct spre cîmp.

Collins se ținea după el. Măcar de-ar fi putut să se apropie nițel...

Deodată Utilizorul făcu un salt în aer. Rămase acolo, suspendat cîteva clipe apoi căzu brusc pe sol. Collins plonjă în direcția butonului. Aparatul îl evită în ultima clipă depărtîndu-se puțin, apoi luîndu-și un ușor avînt săltă din nou în aer. Se imobiliză încă o dată deasupra capului lui Collins. După un minut începu să se clatine și, derapînd brusc, se rostogoli prăbușindu-se cu zgomot pe pămînt.

Collins se așteptase la așa ceva. Se feri iute din calea lui apoi sări sprinten spre buton. Utilizorul reacționă ferindu-se dar nu destul de repede.

— Controlul Animației ! răcni Collins cu voce triumfătoare.

Se auzi o mică explozie și Utilizorul se imobiliză ascultător. Părea să nu mai aibă nici o urmă de viață în el.

Collins își șterse fruntea transpirată și se așeză pe aparat. Situația devenea din ce în ce mai gingașă. Era mai bine să-și exprime o dorință importantă înainte de a fi prea tîrziu.

În succesiune rapidă ceru cinci milioane de dolari, trei puțuri de țiței cu un bun randament, un studio cinematografic, o sănătate perfectă, o sută de dansatoare suplimentare, NEMURIREA, un automobil sport și o cireadă de vite selecționate.

Crezu că aude un rîs batjocoritor și privi în spatele lui. Nu era nimeni. Cînd se întoarse, Utilizorul

nu mai era acolo. Rămase împietrit, cu ochii holbați.

După cîteva secunde, dispăru el ÎNSUȘI.

Cînd deschise ochii își dădu seama că stătea în fața unui birou. În partea cealaltă, pe scaun, ședea omul gras cu figura congestionată care a încercat cu cîtva timp în urmă să intre în camera sa. Omul nu părea furios. Mai degrabă avea un aer resemnat, chiar melancolic.

Collins rămase tăcut o vreme, necăjit că totul s-a sfîrșit. Proprietarul aparatului și cei din Clasa A l-au încolțit pînă la urmă.

Totul a fost însă formidabil, atît cît a durat.

— Ei bine, spuse Collins, fără înconjur, v-ați recuperat aparatul. Ce mai vreți ?

— Aparatul MEU ? zise omul cu fața roșie privindu-l neîncrezător. Aparatul nu este al meu, domnule. Absolut de loc.

Collins îl privi drept în ochi :

— Nu încercați să mă duceți, domnule. Voi ăștia din A vreți să vă păstrați monopolul, ai ?

Omul cu fața roșie așează pe birou foaia de hîrtie pe care o ținea în mînă.

— Domnule Collins, spuse el cu răceală, numele meu este Flign. Sînt agent al Uniunii de Protecție a Cetățenilor, un organism fără scop lucrativ a cărui misiune constă în a proteja indivizi ca dumneata de a comite erori de judecată.

— Vreți să spuneți că nu sînteți un A ?

— Sînteți victima unei neînțelegeri, domnule, spuse Flign, pe un ton de demnitate calmă. Categoria A nu constituie un grup social, cum se pare că credeți. Clasa A este doar o clasificare care se referă la credit.

— O ce ? întrbă încetișor Collins.

— O clasificare în ce privește creditul. Flign își privi ceasul. Nu avem prea mult timp și din acest motiv voi fi cît mai scurt posibil. Trăim într-o epocă de descentralizare, domnule Collins. Afacerile noastre, industriile și serviciile sînt împrăștiate pe distanțe enorme în spațiu și timp. Corporația de Utilizarea este o verigă importantă. Ea operează transferurile de mărfuri și servicii dintr-un punct în altul. Sînt bine înțeles ?

Collins dădu din cap.

— Creditul este bineînțeles un privilegiu acordat în mod automat. Într-o bună zi, însă, trebuie plătite toate datoriile.

Asta nu-i fu pe plac lui Collins. Să plătească ? Lumea asta nu era chiar atît de civilizată pe cît părea. Nimeni nu i-a pomenit pînă acum de plată. De ce aduceau ei asta pe tapet acum ?

— De ce nu ați încercat să mă opriți ? întrebă pe un ton disperat. Ar fi trebuit să știți că nu aveam clasificare de credit.

Flign dădu din cap :

— Clasificarea de credit este o sugestie, nu o lege. În întreaga lume civilizată, individul este stăpîn pe propriile sale decizii. Sînt într-adevăr dezolat domnule.

Își privi din nou ceasul și-i întinse lui Collins foaia de hîrtie pe care tocmai o citea cînd acesta apăru în fața sa.

— Vreți să aruncați o privire pe această factură și să-mi spuneți dacă este corectă ?

Collins luă hîrtia și citi :

— Un palat cu accesorii 450.000.000

— Servicii Maxima Alph Hovers 111.000

— 122 dansatoare 122.000.000

— Sănătate perfectă 888.234.031

Parcurse repede restul listei. Totalul se ridica la mai mult de optsprezece miliarde de credite

— Stați puțin ! strigă Collins. Nu puteți să mă obligați să plătesc toate astea. Utilizorul a nimerit în camera mea în mod întîmplător.

— Este exact ceea ce voi încerca să-i fac să înțeleagă, spuse Flign. Cine știe ? Poate astfel se vor arăta înțelegători. Nu costă nimic să încercăm.

Collins avu impresia că încăperea începe să se învîrtă cu el. Sub ochii săi figura lui Flign începu să se estompeze :

— Acum e momentul. Succes !

Collins închise ochii. Cînd îi deschise se afla în picioare în mijlocul unei cîmpii dezolante, în fața unui lanț de munți cu creste zdrențuite. Un vînt înghețat îi biciuia obrazul, iar cerul avea culoarea oțelului. Un om zdrențuros se afla lîngă el.

— Ia, spuse acesta, întinzîndu-i lui Collins un tîrnacop.

— Ce-i ăsta ?

— Un tîrnăcop , îi explică omul cu răbdare. Și acolo e o carieră de unde dumneata, eu și alți cîțiva o să scoatem marmură.

— Marmură ?

— Bineînțeles. Întotdeauna vor fi idioți care doresc palate, spuse omul strîmbîndu-se. Poți să-mi spui Jang. Vom fi împreună o bună bucată de vreme.

Collins clipi din ochi cu un aer stupid :

— Cît timp ?

— Calculează singur, spuse Jang. Sîntem plătiți cu cincizeci de credite pe lună așa că poți ușor să afli în cît timp îți achiți datoria...

Tîrnăcopul scăpă din mîinile lui Collins. Nu puteau să-i facă asta ! Corporația de Utilizoare trebuie să-și fi dat seama de eroarea sa. Ei au comis o greșeală lăsînd aparatul să alunece în trecut. Nu-și dădeau seama de asta ?

— E o greșeală, gemu Collins.

— Nu, nu-i o greșeală, spuse Jang. Duc lipsă de mînă de lucru și o recrutează și ei cum pot. Vino. După cîteva mii de ani n-o să te mai gîndești la asta .

Collins începu să pășească în urma lui Jang spre carieră. Deodată se opri :

— Cîteva mii de ani ? Nu voi trăi atît !

— Firește că vei trăi, afirmă Jang. Ai obținut nemurire, nu ?

Da, era adevărat. Și-a spus dorința chiar înainte ca ei să recupereze aparatul. Sau mai degrabă, i l-au luat după ce el și-a rostit dorința ? !

Lui Collins îi veni o idee ce-l făcu să se oprească. Era ciudat, dar nu își aducea aminte să fi văzut NEMURIREA menționată pe lista pe care i-o prezentase Flign.

— Cu cît mi-au facturat nemurirea ? întreabă el.

Jang îl privi și se puse pe rîs :

— Nu fii naiv, bătrîne. Cred că ai început să înțelegi deja.

Își reluă drumul spre carieră urmat de Collins :

— Ei nu-ți cer să le plătești NEMURIREA. Ți-o dau pe degeaba.

Traducere de IACOB MÎRZA

VREMEA PRÎNZULUI

de JAMES GUNN

Angela se trezi cu convingerea revoltătoare că astăzi era vremea prînzului. Se strecură afară din așternut, se grăbi către birou și își răsfoi cu nervozitate carnețelul de însemnări. Suspină ușurată ; era în regulă — era programată pentru ziua în curs.

Ca să se îmbrace și să se machieze îi trebuiră doar 45 de minute : era vremea prînzului. În timp ce coborî cu liftul, sau cînd străbătu cu iuțeală holul și se îndreptă spre taxi, nici măcar nu remarcă privirile care se opreau asupra-i și care se întorceau apoi după ea : era vremea prînzului.

Angela era urmărită de ocupantul unei grădini zoologice.

Era totodată, urmărită și de bărbați, dar asta era de înțeles. Era genul acela de blondă, de înger cu ochi albaștri după care, sau pentru care jinduiesc bărbații, fiind înzestrată și cu acele măsuri : 90—60—90, care-i făceau pe aceștia să se apuce de matematică.

Dar Angela, nu avea timp de bărbații — nu astăzi. Era urmărită de ocupantul unei grădini zoologice și era vremea prînzului.

Doctorul Bachman dispunea de o barbă cenușie cu un aspect amabil, de un ten rozaliu și de niște ochi albaștri care constituiau cel mai mare capital al său. Pe dinăuntru exista ceva nu chiar așa de amabil, și care avusese o influență hotărîtoare în alegerea profesiei sale. Acum, pentru o clipă, masca lui profesională — „persoana" lui, cum îi spun adepții lui Jung, căzu.

— O grădină zoologică ? repetă el cu o voce clară, adîncă și cultivată, cu doar o urmă de accent ; vienez, fără nici o îndoială. Își reveni însă repede. Întocmai. O grădină zoologică.

— Păi, nu chiar o grădină zoologică, spuse Angela, încreținduși gînditoare buzele roșii către tavan. Cel puțin, nu una obișnuită. De fapt, e un singur animal — dacă-i putem spune animal.

— Dar cum i-ai spune ?

— Oh, nu-i spun nicicum, niciodată, răspunse Angela repede, cu un ușor și delicios tremur. Ar putea veni.

— Hmmmm, mormăi dr. Bachman, neutru.

— Dar nu asta ați vrut să spuneți, continuă Angela cu blîndețe.

Vreţi să spuneţi că dacă nu-i un animal, atunci ce e ? Este... e un monstru.

— Ce fel de monstru ? întrebă cu calm dr. Bachman.

Angela se ridică într-un cot şi privi spre psihanalist, peste spetea-za canapelei.

— Spuneţi asta ca şi cum în fiecare zi aţi întîlni monştrii. Însă bănuiesc că aşa e. Suspină înţelegătoare. E o treabă periculoasă să fii psihiatru.

— Periculos ? repetă dr. Bachman, prins fără apărare pentru a doua oară. Ce vreţi să spuneţi ?

— Oh, păi oamenii pe care-i întîlniţi... cu ciudăţenii... şi cu problemele lor...

— Da, da, desigur, răspunse el în grabă. Dar referitor la monstru...?

— Desigur, doctore, spuse Angela cu tonul ei ascultător, şi se întinse din nou pe pat. Privi spre colţul tavanului, ca şi cum l-ar fi putut zări agăţat acolo. Nu e o apariţie de coşmar, deşi e destul de înfricoşător. E prea real ; nu există amănunte ceţoase. Are o blană purpurie... scurtă, cam aşa cum e pe unii păianjeni... şi patru membre, distribuite nu aşa ca la pisici sau cîini, ci grupate toate la o extremitate. Sînt foarte puternice — cu mult mai puternice decît ar trebui să fie. Poate sări pînă la o înălţime de cincisprezece picioare. Se răsuci din nou spre dr. Bachman, ca să-l privească. Aţi notat toate astea ?

În pripă, psihanalistul îşi închise carneţelul, dar Angela reuşise să arunce o ocheadă asupra mîzgăliturilor lui.

— Ei, spuse ea, lovindu-şi palmele cu încîntare. Făceaţi o schiţă.

— Da, da, spuse el arţăgos. Continuă.

— Păi, are doar două braţe. La fiecare mînă sînt şase degete, flexibile, ca şi cum n-ar avea oase în ele. Sînt şi elastice. Se pot alungi — ca să culeagă fructele care cresc pe un ram foarte înalt.

— Un vegetarian, spuse dr. Bachman în grumă.

— Oh, nu, doctore ! spuse Angela făcînd ochii mari. Mănîncă orice, dar cel mai mult îi place carnea. Faţa îi este aproape omenească, atîta doar că e verde. Are dinţi foarte ascuţiţi. Se cutremură. Foarte ascuţiţi. Vorbesc cumva prea repede ?

— Nu-ţi fă probleme pentru mine, să răsti psihanalistul. Subconştientul tău este cel analizat, aşa că lasă-l să se exprime cu propria-i viteză.

— Oh, dragă, murmură Angela cu resemnare. Subconştientul. Iar e unul din aceia care...

— Nu crezi că acest coşmar are vreo realitate obiectivă ? întreabă dr. Bachman cu asprime.

— Asta m-ar face puţin nebună, nu-i aşa ? Păi, cred că n-avem ce face. Aşa gîndesc eu.

Doctorul Bachman se trase gînditor de barbă.

— Înţeleg. Hai să o luăm de la început. Cînd a început iluzia asta?

— Cred că a apărut odată cu claustrofobia.

Doctorul Bachman înălţă din umeri.

— O temă morbidă de spaţiile închise nu e ceva neobişnuit.

— Mă apucă atunci cînd mă aflu în spaţii deschise. Teama nu are nici o legătură cu ceea ce e în jurul meu. Ditntr-o dată mă simt ca şi cum aş fi într-o încăpere extrem de mare, avînd deasupra o greutate de piatră sau de zidărie, înspăimîntătoare. Mă aflam în mijlocul unei mulţimi de oameni. Pentru cîteva clipe totul devine atît de real încît împrejurimile reale dispar.

— Însă senzaţia apare şi dispare.

— Da. Apoi apare mirosul. Un miros distinctiv — de mucegăit, dar puternic, ca cel al cuştii leului, iarna, însă nu chiar aşa. Dar care

mă face să mă gîndesc la o grădină zoologică.

— Desigur, că erai singura care-l simțea.

— Așa e. La început nu eram conștientă. Am încercat să înlătur mirosul prin parfum, dar nu a ajutat. Apoi, mi-am dat seama că nimeni altcineva nu părea să-l simtă. La fel ca și claustrofobia, apărea și dispărea. Dar de fiecare dată reapărea mai puternic. În cele din urmă, m-am dus la un psihiatru — doctorul Aber.

— Asta a fost înainte ca iluzia s ădevină vizuală ?

— Într-un fel a fost vina doctorului Aber — fatpul că m-a făcut să văd monstrul, vreau să spun.

— Era de așteptat.

— Cînd nu s-a mai putut altfel, dr. Aber a încercat hpnoza. „Caută în propriu-ți subconștient", spunea el. „Deschide poarta către trecut !". Mda, am reușit. Am deschis poarta. Și atunci... s-a întîmplat.

— Ce s-a întîmplat ? întreabă dr. Bachman aplecîndu-se înainte.

— Am zărit monstrul.

— Oh, spuse el, și se rezemă din nou de spătar, dezamăgit.

— Oamenii erau aproape, dar monstrul și mai aproape. În vreme ce privea din cadrul ușii, mirosul devenise sufocant... și m-a zărit. Am trîntit ușa, închizînd-o, dar era prea tîrziu. Ușa se afla acolo. Știam că putea fi deschisă. O știa și el. Acum eram înspăimîntată cu adevărat.

— Înspăimîntată ?

— Da, de faptul că monstrul putea ieși pe ușă.

Psihanalistul se trase de barbă.

— Ai vreo explicație pentru iluzia asta ?

— Nu o să rîdeți ?

—Sigur că nu !

— Cred că, printr-un straniu accident temporal, am intrat în legătură cu o grădină zoologică care va exista într-un viitor îndepărtat. Monstrul... nu era născut pe Pămînt. E extraterestru... poate că de pe Jupiter, deși nu cred. Prin ușă pot zări doar o parte dintr-o tăbliță indicatoare ; pot citi doar bucata asta...

Angela se răsuci și, luîndu-i carnețelul din degetele surprinse, scrise cu repeziciune :

M'B A...
(L a r m i s...
Originar...
...Vega

— Exact ca într-o grădină zoologică, continuă ea, înapoindu-i carnetul. Există o stea numită Vega.

— Da, spuse psihanalistul, cu greutate. Și ți-e teamă că acest... extraterestru va ieși pe ușă și...

— Asta e. Vedeți, acum o poate deschide. Aici, el nu poate exista, este imposibil. Dar ceva din prezent poate exista în viitor. Iar monstrului îi este foame... de carne.

— De carne ? repetă dr. Bacham, cutremurîndu-se.

— La fiecare cîteva săptămîni, răspunse Angela, înfiorîndu-se. E vremea prînzului.

*

Doctorul Bachman se trase de barbă, pregătindu-și lovitura rapidă, felină, care va dezgoli relația traumatică de la originea nevrozei. Incisiv, întrebă :

— Monstrul seamănă cu tatăl dumitiale, nu-i așa ?

Fu rîndul Angelei să se cutremure.

— Așa spunea și dr. Aber. Singură, n-am observat niciodată. S-ar putea să fie o ușoară asemănare.

— Acest dr. Aber... ți-a făcut vreun rău ?

— Oh, n-aș vrea să credeți una ca asta, protestă iute Angela. M-a ajutat. Dar ajutorul a fost... temporar, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

— Și ai dori ceva cu mult mai permanent.

— Ar fi drăguț, admise Angela. Dar mi-e teamă c-ar însemna să sper prea mult.

— Nu, va necesita ceva timp, dar eventual vom transpune aceste refulări subconștiente în mintea conștientă, de unde vor fi eliberate de valențele lor neurotice.

— Credeți că totul nu există decît în închipuirea mea ? întrebă Angela melancolică.

— Cu siguranță, răspunse energic psihanalistul. Hai să mai parcurgem încă o dată progresia iluziei : înîi a apărut claustrofobia, apoi mirosul, după care, prin tratamentul... ca să spun așa, obturator, al doctorului Aber, visurile...

— Oh, nu vise, doctore, îl corectă Angela. Cînd dorm nu vizez monștri. Visez..., și aici ea roși cu drăgălășenie, visez bărbați. Ființa din grădina zoologică... o pot vedea ori de cîte ori închid ochii. Se cutremură. Devine nerăbdător !

— Flămînd ?

Angela îl privi țintă.

— Da. E aproape vremea prînzului. Primește mîncare, desigur. De la îngrijitor, cred. Dar nu sînt decît fructe, semințe și altele de felul acesta. Iar lui îi este foame de carne.

— Și atunci ?

— Deschide ușa.

— Și bănuiesc că își alungește degetele elastice dincolo de ea.

Angela îl privi de-a dreptul cu recunoștință.

— Așa e.

— Și ți-e frică că-ntr-o bună zi va fi destul de flămînd ca să te mănînce.

— Cred că asta e. Dumneata n-ai fi ? Înfricoșat, nu-i așa ? Există și toate legendele acelea despre balauri. Minotaur și alte creaturi din astea. Care preferă întotdeauna o dietă compusă din tinere virgine : și acolo unde se vorbește atîta despre...

— Dacă asta ți-e singura grijă, comentă sec dr. Bachman, mi se pare că poți deveni necorespunzătoare fără prea mare greutate.

Angela chicoti.

— Vai, doctore ! Ce mai sugestie!

— Hmmmm. Deci ! Să revenim. La fiecare cîteva săptămîni vine vremea prînzului. Iar tu, simțindu-te nervoasă și speriată, vii la mine după ajutor.

— Ați expus problema foarte bine.

— Iar acum e vremea prînzului.

— Așa este. Nările Angelei se dilatară brusc. Se apropie de ușă ; nu-i simți mirosul, doctore ?

Dr. Bacham trase aer pe nări și strănută.

— Sigur că nu. Povestește-mi acum despre tatăl dumitale.

— Păi, începu ea șovăitoare, el credea în reîncarnare...

— Nu, Nu, spuse psihanalistul nerăbdător. Lucrurile importante. Ce simțămintea aveai față de el cînd erai fetiță. Ce-ți spunea. Cum îți urai mama.

— Mi-e teamă că nu vom avea timp. Și-a pus deja una din mîini pe ușă.

Fără să vrea, dr. Bachman aruncă o privire peste umăr.

— Monstrul ? Barba îi tremura cu nervozitate. Nonsens. Privitor la tatăl tău...

— S-a deschis ușa ? strigă Angela. Doctore, mi-e teamă. E vremea prînzului !

— Nu mă vei păcăli din nou, spuse psihanalistul cu asprime. Dacă vrem să ajungem la un rezultat cu analiza, trebuie să am completări...

— Doctore ! Atenție ! Degetele... doctore Bachman ! Doctore ! Doc...!

Angela suspină. Era un suspin ciudat, parte de neputință, parte de ușurare. Își luă poșeta.

— Doctore ? se mai adresă ea întrebătoare camerei goale. Se ridi-

că, mirosind cu prudență aerul. Mirosul dispăruse. La fel și dr. Bacman. Se îndreptă spre ușă.

— Doctore ? mai încercă ea încă o dată.

Nu primi nici un răspuns. Niciodată nu primise vreunul, de la cei șaptesprezece psihiatrii, începînd cu Aber și terminînd cu Bachman. Nu încăpea nici o îndoială. Monstrului îi plăceau psihiatrii.

Situația în care se găsea era cu adevărat îngrozitoare, desigur, nu din vina ei, iar o fată trebuie să facă, și ea, ce poate. Se putea consola la gîndul că pe ea monstrul nu o va lua niciodată ca să o mănînce.

Ea era ușa capcană de care avea nevoie în această lume. Dacă o mînca, se termina cu prînzurile.

Era în perfectă siguranță.

Atîta vreme cît nu renunța să meargă la psihiatrii.

Traducere de Radu GÂRBACEA

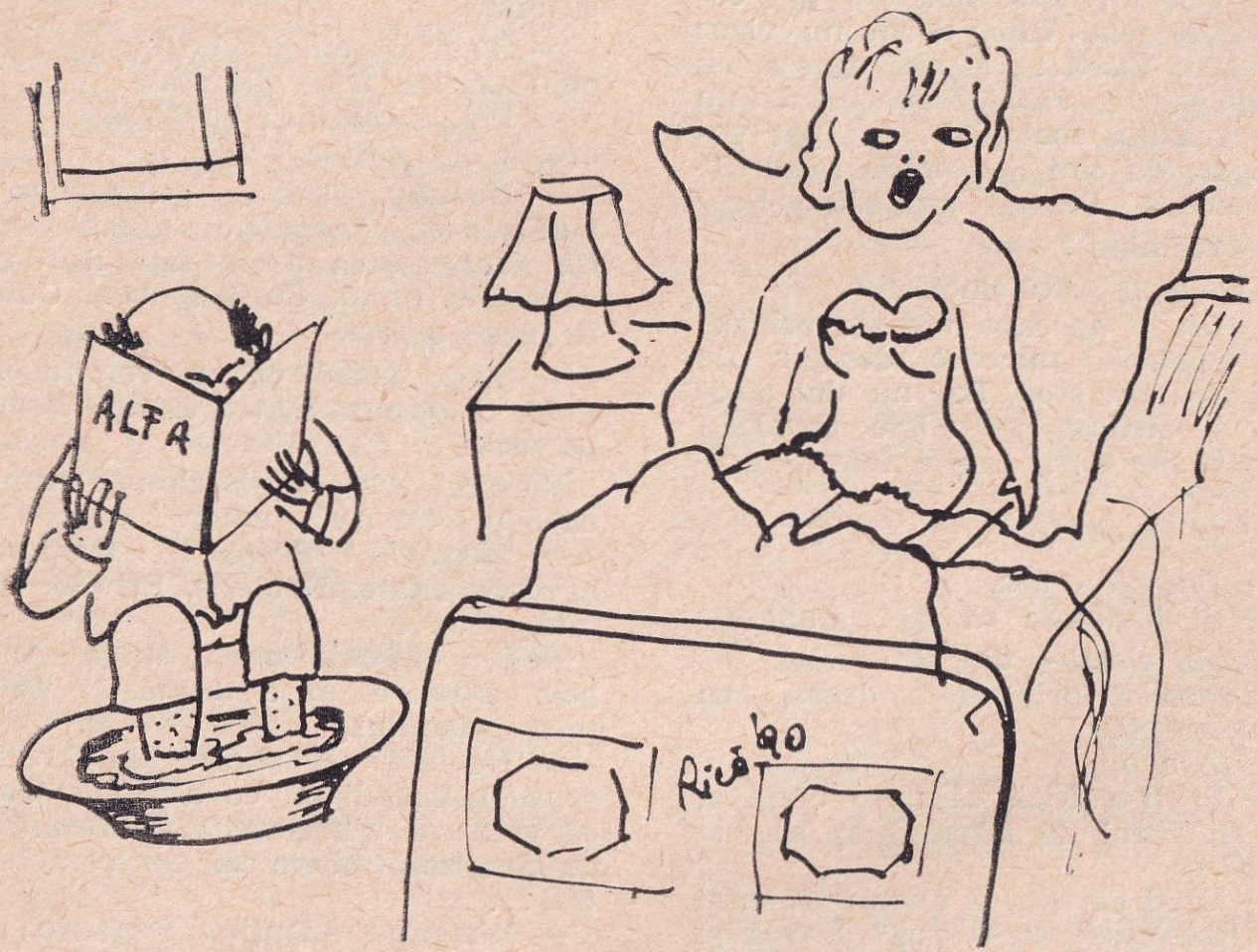

INVENȚIE

de HERBERT W. FRANKE

A furat. Mai mult chiar decît intenționase. A furat și soarta inventatorului.

Da, onorate domnule coleg!

Vă scriu, cu toate că este foarte problematic dacă scrisoarea mea va ajunge vreodată în mîinile dumneavoastră. Va fi greu să iasă de aici.

Nu cu mult timp în urmă ați suferit o grea lovitură. Vi s-au furat roadele muncii de mai mulți ani. Eu sînt făptașul. Da, eu am furat manuscrisele. Dar, vă rog, citiți mai departe. Veți vedea că, totuși, există dreptate pe pămînt.

Deja cu luni înainte de asta prinsesem de veste că ați dat de urmele unui lucru foarte important. Dar abia după ce, sub influența stării mele maladive, mi-am vîrît mîinile în sertarul biroului dumneavoastr, am înțeles uriașa importanță a acestui lucru. Căci invenția dumneavoastră punea mecanica pe baze absolut noi, deschidea perspective nebănuite în domeniul prelucrării metalelor, făcea posibilă atît de mult căutata transmitere fără cablu a energiei. Și, natural, asta o știți și dumneavoastră, după toate acestea războiul, sub forma împușcăturilor și exploziilor de pînă acum, va fi imposibil și inutil.

Vă invidiam. Azi încă simplu asistent — mîine celebritate mondială. Iar eu voi rămîne pînă la sfîrșitul zilelor meseriașul cenușiu care am fost mereu. Căci o știam foarte bine, mie îmi lipsește ceva ce dumneavoastră aveți din plin pentru a putea ajunge la asemenea idei.

În secret, am copiat însemnările. Apoi, cînd cópiile de de mînă erau deja în biroul meu, noaptea tîrziu, am intrat din nou la dumneavoastră și v-am distrus manuscrisele. În aceeași noapte mi-am dactilografiat lucrarea. După care, nimeni pe lume nu ar mai fi putut dovedi că toate acestea nu sînt produsele minții mele geniale.

În vreme ce secretara dumneavoastră căuta probabil cu disperare hîrtiile dispărute, eu stăteam deja demult în fața subit convocatei „Comisii pentru Cercetări Fundamentale și Aplicate". Examinarea lor, după părarea mea, s-a încheiat mult prea repede. În orice caz, mi-au apreciat munca și m-au felicitat pentru rezultatul ei. Profesorul Mannester m-a bătut chiar pe umăr: „Vă dați seama de consecințele incredibile ale ideilor dumneavoas-

tră ? Nu mai avem nevoie de industrie militară !" Din pricina emoției, mi-a fost imposibil să-i răspund ceva.

Cînd am ieșit din clădire, m-au întîmpinat patru domni. M-au flancat și, ușor dar fără putință de împotrivire, m-au așezat într-o mașină ce aștepta parcată lîngă trotuar. „De-acum sînteți persoană importantă !" mi-a explicat unul dintre ei... „Înțelegeți-ne, trebuie să ne îngrijim de siguranța dumneavoastră".

Nu i-am înțeles, dar au folosit forța. M-au cărat într-un avion fără geamuri. Apoi m-au descărcat pe insula aceasta.

Vă mai amintiți de Mc Creag, care anul trecut a părăsit institutul nostru, chipurile pentru a ocupa un post de conferențiar universitar la Sao Paulo ? Vă mai amintiți de dispariția profesorului U Kan Tai din Princetown, care la vremea aceea a stîrnit atîta vîlvă. Ați auzit de profesorul Kogoșurov sau de inginerul Bonilla ? Pe toți i-am întîlnit aici. Îmi pare rău, dar trebuie să vă provoc o nouă decepție. Invenția dumneavoastră e mult mai veche decît credeți. Toți captivii de aici — cu excepția mea —, toți au descoperit-o .

Presupun că acum tocmai vă străduiți să vă refaceți lucrarea. Apoi, probabil, veți dori și dumneavoastră să o prezentați în fața comisiei. Poate ați înaintat și un denunț împotriva necunoscutului delicvent și încercați să dovediți temeinicia declarațiilor. E posibil ca, asemenea domnilor aflați aici, să nu vă fi gîndit serios la toate consecințele posibile ale invenției. Analizați numai : e sigur că toți contemporanii noștri o vor primi cu bucurie ? Gîndiți-vă la instalațiile militare... Eu cred că această invenție n-o vor da niciodată publicității. Desigur, nu-mi pot da seama exact cum vor evolua lucrurile, dar sper — și împreună cu mine și colegii mei de captivitate — că dumneavoastră veți reuși să găsiți drumul cel bun.

Cu deosebită stimă,

R. Ig. M.

Traducere de Mircea POPA și Radu GÂRBACEA

LOVE STORY ÎN POST-ERA NOASTRĂ

de MIRCEA POPA

— Ieşim împreună în seara asta ? întrebă el.

— Da, răspunde ea.

El n-a rostit tocmai aceste cuvinte, nici măcar unele asemănătoare, pentru că, de fapt, n-are cu ce s-o facă şi, chiar dacă ar fi simţit, în felul lui, vreo dorinţă ce s-ar fi putut eventua exprima prin aceste cuvinte şi ar fi găsit un mod oarecare de exteriorizare, n-ar fi urmat neapărat ca ea să-l şi înţeleagă şi, mai mult, să poată veni, cumva, în felul ei, în întîmpinarea dorinţei lui, care, poate, nici măcar n-a fost simţită şi exprimată...

Nimic nu e sigur în afara faptului că, de la o vreme, din extremităţile celor două pode subţiri, formate dintr-o materie aparte moale, strecurate afară prin două din numeroasele-i fante plasate în zona de îngemînare a calotei dorsale cu placa ventrală şi care o fixează de peretele neted al stîncii, începe să se scurgă un lichid uleios, în dîre înguste, paralele, de-a lungul cărora alunecă elegant, ca pe tobogan, pînă la un ieşind al pietrei de unde se deprinde, zboară prin aer rostogolindu-se... Nu, nu cade pe pămînt ! La momentul oportun scoate rapid alte două pode, în timp ce pe primele şi le retrage sub carapace, mai lungi şi mult mai flexibile, ce apucă, în căderea, cu nădejde, două smocuri din coama lui soioasă, balansîndu-se apoi în gol ca un leagăn abia părăsit. Acum e rîndul lui să-şi îndoiască membrul anterior de pe partea ei dintr-o încheietură plasată cam pe la mijloc, să-şi curbeze primele două din cele cinci prelungiri osoase de la capăt, acoperite cu o piele uscată, scorţoasă şi punctată din loc în loc de umflăturile închieturilor bulboase, să le împiedice una de alta, să le încordeze puternic şi, în momentul cînd, în pendularea-i amplă, ea se apropie, să şi le destindă fulgerător. După cîteva încercări repetate, reuşeşte în cele din urmă să o pocnească zdravăn, proiectînd-o în sus şi producînd un sunet reverberat, semn că e puţină pe sub cochilie, constatare deosebit de plăcută pentru el. Între timp ea scoa-

te alte două pode — celelalte se retrag — lungi și cu terminații în rolul unor ventuze care se lipesc din zbor de pielea groasă, dar sigură, de pe spatele lui. Scoate apoi alte două pode — c te-o avea oare?! —, scurte și prevăzute la capete cu prelungiri opozabile ce prind alte două fuioare din coama deasă, sub care nu se știe încă ce se ascunde, și trag de ele puternic, cu smucituri repetate. La aceste îndemnuri el începe să-și dezlipească una de alta și cele două perechi de segmente, unite prin încheieturi noduroase, ale butucănoaselor picioare posterioare, ieșite în afară, lateral, undeva mult în urmă, de-o parte și cealaltă a corpului fusiform, descriind pe cerul de aramă coclită al înserării unghiuri cu deschiderile din ce în ce mai largi, nedepășind, totuși, în final, nouăzeci de grade. Trupul este însă atît de lung încît, între cele două perechi de membre, pe o bună porțiune, rămîne în continuare lipit de pămînt. La o nouă serie de îndemnuri nerăbdătoare, un picior din față este îndoit din încheietură, împins înainte și aruncat apoi din nou pe solul pietros cu un pocnet ascuțit, ca un semn de întrebare. Laba membrului posterior de pe aceeași parte, formată tot din prelungiri osoase articulate, dar mult mai lungi și desfășurînd între ele cîte o pieliță largă, subțire și poroasă, este trasă încet înapoi, ridicată greoi în văzduh, sus de tot, și împinsă în față printr-o rotație accelerată, la sfîrșitul căreia aterizează din nou pe pămînt cu un lipăit grozav, ca o concluzie. Mișcările se repetă și de cealaltă parte. O pantă ușoară îi permite să mărească ritmul. Spatele se cabrează, iar gîtul se înalță cu mîndrie. Abdomenul se strînge și se întinde ca o armonică, ridicîndu-se alternativ complet de pe pămînt și lăsînd să se vadă, în aceste momente, desubt, o minunație de solzi lucitori. Acum totul e mai ușor. Aerul prinde materialitate și e folosit cu pricepere. Vîntul flutură coama aruncînd-o și pe ea dintr-o parte în alta, iar lui îi descoperă capul turtit — nu e altceva ! — destul de mare, în comparație cu grosimea gîtului, pe care o și întrece puțin, dar complet neînsemnat raportat la lungimea acestuia, cu șapte orificii avînd deschideri variabile ce vehiculează aerul emițînd scurte armonii contrapuncte, despărțite de cîte două sau, uneori, chiar trei bubuituri cavernoase, ansamblu melodic întregit de ea, din spate, cu un gîlgîit zglobiu de pietricele scuturate-ntr-o cutie de cleștar. Din cînd în cînd, labele posterioare rămîn sus, cu largile pielițe, pe suprafețele cărora unduiește un puf mărunt, catifelat, întinse la maxim ridicînd complet în văzduh această parte a corpului, cu coada înspicată-n vîrf pe post de cîrmă. Iar pe unele porțiuni de teren mai accidentat zvîcnesc și picioarele din față deodată, lansîndu-i în zboruri planate nici prea lungi, nici prea dese, nici prea sus și tare obositoare.

Aproape de miezul nopții ajung la ruinele unui oraș, printre care cîteva milioane de vietăți complet diferite unele de altele, produse ale mutațiilor genetice declanșate de radiații, odihnindu-și porțiuni mai sensibile ale corpurilor pe resturi lucitoare de zidărie sau pe smocuri din vegetația rară cu grijă culcate la pămînt în acest scop, privesc, ascultă, adulmecă, pipăie..., fiecare după cum l-a transformat natura, ...stelele. Slabe ecouri ale fondului uman vibrînd în acești sărmani descendenți ai învingătorilor, reușesc încă să-i adune, noapte de noapte, în sanctuare de dureroasă reculegere colectivă, care doar formal mai poate fi împărtășită.

BLA-BLA-BLA DOMNULE GENERAL

de SERGIU SOMEŞAN

Betty, nevastă-mea, tocmai îl culcase pe micul Bill, băieţelul nostru de aproape un an, rugîndu-mă să fac linişte pînă adoarme cînd am auzit soneria. Intrigat, era aproape zece seara şi nu prea eram obişnuiţi cu vizite la ora asta, m-am dus să deschid. În faţa uşii aştepta un colonel care, din cîte mă pricep eu la uniforme părea a fi din armata aerului. În spatele lui aşteptau nemişcaţi o mulţime de soldaţi care mă priveau impasibili. În întunericul străzii mi s-a părut că zăresc şi siluetele unor blindate uşoare, dar nu am putut să mă uit prea bine pentru că ofiţerul mi se aşeză în faţă.

— Bună seara ! spuse el şi în glas i se simţea o uşoară încordare. Nu vă supăraţi, îl căutăm pe domnul William Clemens.

Am zîmbit vinovat :

— Cred că este o greşeală la mijloc, domnule colonel, am spus eu, cu ochii la armle soldaţilor. Mă numesc Robert Clemens şi locuiesc aici numai cu soţia şi copilul ...

Colonelul păru o clipă drutat şi privi întrebător în spate spre un căpitan care stătea în penumbra scării. Acesta dădu din umri şi spuse :

— Strada Rozelor, numărul cinci. Aici este domnule colonel !

Colonelul se întoarse ţeapăn spre mine :

— Vrem să-l vedem imdiat pe domnul William Clemens ! Vă atrag atenţia că sîntem într-o misiune oficială şi că orice obstrucţie din partea dumneavoastră vă poate atrage mari neplăceri.

— Dar domnule colonel nu înţelegeţi că ... am început eu să-i explic şi m-am oprit brusc.

Pe fiul meu îl cheamă de fapt William, William Clemens, dar cum noi în spunem Bill nu mi-am dat de la început seama. Dar desigur, că nu pe el îl caută armata aerului. Probabil că era o confuzie la mijloc. Am răsuflat uşurat :

— Ei bine, am început eu să spun aproape vesel, adevărul este că locuieşte aici un William Clemens dar nu cred că pe el îl căutaţi. Nu a împlinit nici un an ...

Un zîmbet strîmb apăru pe fața crispată a colonelului, care se întoare și făcu un semn scurt spre cei din spatele lui. În cîteva clipe soldații s-au strecurat în tăcere, ca niște umbre, pe lîngă noi. Păreau foarte pricepuți, nu făceau nici un zgomot, iar privirile le alunecau experte prin cotloanele de unde îi putea pîndi vreo primejdie.

Mărturisesc că toate astea m-au lăsat pur și simplu fără grai. Cînd mi-am revenit cît de cît am întrebat cu o voce ce abia mi-o recunoșteam :

— De ce îl căutați, domnule colonel, îl arestați ?

Pe fața aspră a colonelului apăru un zîmbet îngăduitor. Intră după mine în casă și închise ușa după el el nu înainte de a mai privi încă o dată spre cei cîțiva soldați care rămăseseră de pază afară. Abia apoi se întoarse spre mine :

— Dimpotrivă, domnule Clemens, dimpotrivă. Din acest moment noi trebuie să facem totul pentru a asigura securitatea fiului dumneavoastră.

Atrasă de zgomat, din dormitor ieși soția mea care, văzînd soldații ce ocupau poziții strategice în mica noastră sufragerie făcu ochii mari.

— Fiind părinții domnului Clemens, se grăbi colonelul să răspundă întrebării din privirea ei, cred că nu are rost să vă ascund scopul vizitei noastre. Ordinatorul Guvernamental, pe baza testelor care se fac lunar în creșe și grădinițe, a descoperit că fiul dumneavoastră e un adevărat geniu militar, obținînd punctajul maxim la toate probele. Guvernul a hotărît, ca o recunoaștere a meritelor excepționale, să-i acorde gradul de general și să-i încredințeze, în aceste clipe grele pentru națiune, comanda supremă.

Am deschis de cîteva ori gura fără să pot spune nimic. Un hohot jalnic de rîs a fost tot ce am reușit să scot în cele din urmă.

— Sînteți nebuni fără îndoială, a spus scurt Betty, exprimînd poate cam prea direct exact ceea ce gîndeam și eu.

— Doamnă, se întoarse ofensat colonelul spre ea, faptul că sînteți mama celui mai mare geniu militar din lume nu vă dă dreptul să vă îndoiți de hotărîrile Guvernului...

În timp ce noi discutam, căpitanul se strecurase neobservat în dormitor de unde reveni cu micul nostru Bill ținîndu-l ca pe un trofeu de mare preț. Bill clipea somnoros privind nedumerit la forfota din din jur. Dînd cu ochii de Betty, întinse mîinile spre ea și începu să gîngurească : bla-bla-bla", de fapt singurele sunete pe care reușea să le pronunțe clar, cu toate că se apropia așa cum am mai spus de vîrsta de un an.

Colonelul se întoarse radios spre mine :

— Ați auzit ?! Ați auzit ce a spus ? „Bla-bla-bla !" Extraordinar ! Domnul general cunoaște fără să-i fi spus nimeni codul pentru declanșarea atacului nuclear. Și vă mai îndoiți de geniul lui militar...

Am tresărit :

— Vreți să spuneți domnule colonel că...

— Exact, îmi confirmă colonelul bănuielile. Pentru o mai mare siguranță, atacul nuclear nu poate fi declanșat decît prin pronunțarea, de către o anumită persoană, a unui cuvînt cod în fața unui microfon, astfel că nu există riscul ca o mînă neglijentă să apese pe buton. De acum înainte în camera de comandă, în fața microfonului va sta fiul dumneavoastră. Îi vor fi furnizate toate datele de care are nevoie... El va fi cel care va hotărî, bineînțeles dacă situația o va impune, un atac nuclear. E o mare cinste pentru dumneavoastră, sper că vă dați seama.

Între timp căpitanul reușise să-l dezbrace pe micul Bill de pijamalele albastre în care îl culcase Betty și se străduia să-l îmbrace cu o uniformă pe măsura lui. Vestonul nu reuși cu nici un chip să i-l îmbrace așa că a fost nevoie să apeleze la Betty care, cu ochii în lacrimi, îl îmbrăcă pe micul nostru general.

— Nu trebuie să plîngeți, doamnă Clemens, interveni împăciuitor colonelul. Trebuie să fiți mîndră, să fiți conștientă de marea cinste care...

— Dar domnule colonel, îl întrerupe Betty, acestea sînt singurele sunete pe care le spune clar Bill. Și le spune aproape tot timpul... Cînd vede o jucărie nouă de pildă...

Colonelul, care se pregătea de plecare, tresări și se întoarse spre ea.

— Adevărat doamnă Clemens ? Interesant, foarte interesant...

Făcu un semn și toți ieșiră afară îndreptîndu-se spre blindate. Pe Bill îl ducea în brațe cu aceeași grijă tot căpitanul. Am ieșit și noi în prag.

— Și cînd îi este foame spune „bla-bla-bla" domnule colonel, strigă Betty în urma lor.

Colonelul se întoarse pentru o clipă, făcu un semn ca de rămas bun și se urcă în șenileță.

— Și cînd îi este sete, domnule colonel, strigă iar Betty de lîngă mine.

Blindatele mugiră scurt și dispărură după colț lăsînd în urma lor doar un nor întunecat de praf care se așeză domol sub razele palide ale lunii.

— Și cînd vrea afară, domnul colonel, șoptea Betty tot mai stins. Și cînd se plictisește și cînd se sperie și cînd îi este somn...

Am întors-o spre mine și i-am îngropat fața în umărul meu. Voiam să o liniștesc, dar voiam mai ales să nu vadă șirul lung de șobolani cacre ieșea din magazia părăsită îndreptîndu-se spre munții din zare...

SALVAREA

de HERBET W. FRANKE

Au admenit, au pretins, au fortat...

Erau străini, nu-i puteau deosebi pe oameni unul de celălalt. Bătrîna ştia să înoate, dar nu ştia să conducă maşina. Şi ăsta a fost norocul ei.

Nu mai sînt tînără. Copii mei au crescut, bărbatul mi-a murit de mult. Trăiesc dintr-o mică fermă de păsări. nicicînd n-aş fi crezut că faptul de a şti înota îmi va salva odată viaţa.

Astă-primăvară a început totul Elvis, fiul meu, a fost întotdeauna un copil bun. Muncitor, sîrguincios, mereu gata să sară în ajutor. Cu fetele n-a făcut-o niciodată pe grozavul. Şi aşa, pe neaşteptate, a început să fie neliniştit la lăsarea fiecărei seri, pentru ca apoi, după un timp, să se grăbească mereu undeva. Abia noaptea tîrziu mai venea înapoi.

Ei da, Elvis are douăzeci de ani, de-acum face deja ce vrea el. Dar şi o mamă îşi are mereu gîndurile sale. Observam că nu prea e-n toane bune şi e mereu distrat. În cele din urmă l-am întrebat ce are. A scuturat doar din cap. Serile acelea... Ziua următoare abia dacă-şi mai amintea cîte ceva. Bănuia că aceia, înainte de a-i da drumul, îi tulbură întotdeauna gîndurile. Şi cam atîta.

Asta, se înţelege, pe mine nu mă liniştea. Am încercat să-l urmăresc puţin, dar n-am putut constata decît că pleacă mereu cu maşina. Aveam un Chyrsler. Iese afară pe şosea şi acolo ia cîteva pachete. De departe seamănă cu nişte bidoane de lapte. Apoi dispare în noapte.

La întrebările pe care i le-am pus după aceea n-a mai vrut să-mi răspundă. Şi nici la ieşirile sale nocturne n-a renunţat. Într-o seară am pus lacătul, dar el a spart pur şi simplu uşa. Atunci am început să bănuiesc că aici ceva nu e tocmai în ordine.

În ziua următoare i-am amestecat o porţie bună de somifer în lapte. Nimic nu e mai sănătos decît laptele şi el bea în fiecare seară cîte o cană plină. Mă hotărîsem să ies eu pe şosea, să văd odată mai de aproape bidoanele alea.

Elvis a adormit de-a-n picioarelea. Cînd a venit vremea, am ieşit pe uşă şi atunci s-a întîmplat

ceva ciudat. De fapt, intenționasem să merg pe jos și, totuși, m-am așezat în Chrysler.

Deși niciodată nu mai condusesem mașina, și în afara bătrînului nostru tractor, nici un al fel de vehicul, acum am pornit motorul și am apăsat pe accelerator. Cu mașina zvîcnind și pufăind, am pătruns în noapte, cu toate că văd foarte prost și, pe deasupra, îmi uitasem și ochelarii. Parcă voința și judecata îmi fuseseră acoperite de un fel de văl subțire. Am condus fără să vreau spre șosea... Acolo așteptau niște trupuri păroase, conice, de vreo patru picioare înălțime. Stăteau pe asfalt pe un fel de ventuze. Îmi făceau greață și-mi inspirau repulsie, totuși am ieșit din mașină, am mers la ele și le-am oferit acestor... trupuri moi bancheta din spate. Într-atît îmi pierdusem puterea de decizie.

„Mînă!" mi-a ordonat cineva, dar nu cu vocea, ci doar așa, prin gînd. Am apăsat pe accelerator. „Direcția: mare!" Am întors și am pornit în jos, spre bazarul lui Bogner. „De ce mergem astăzi atît de încet? Mai repede!" Am mărit viteza. Din fericire, schimbătorul de viteze sincronizat a funcționat bine. Bornele kilometrice apăreau din întuneric ca fantomele.

Curînd, spre dreapta, se văzu deja marea. „Mai repede!" Atît de repede conduceam încît m-aș fi temut precis dacă aș fi stat lîngă Elvis. Aveam deja optzeci, o sută de kilometri la oră. Deși mereu i-am atras atenția băiatului: „Nu conduce atît de repede!" Acum însă nu mi era frică. Banda albă de pe centrul drumului se ondula ca un șarpe. O dată la stînga noastră, apoi la dreapta... Pereții de stîncă se trăgeau de multe ori în ultima clipă din față, iar o dată, cu aripa din spate, am chiar șters puțin unul din contraforții abrupți. Uneori credeam că mașina se va prăbuși în prăpastie, alteori că-și va lua zborul.

A urmat curba de la ramificația dinspre New Constantin. Totul s-a petrecut extrem de rapid. De frînat nici nu putea fi vorba. Partea din față a mașinii s-a frînt ca o cutie de chibrite. O singură lovitură — și eram cu toții în apă.

Nicicînd n-aș fi crezut că o mașină se scufundă atît de repede. Apa năvălea înăuntru de parcă lateralele ar fi fost din sită. La început nu știam nici măcar unde e sus și unde jos. Apoi s-a format un bulbuc de aer și am putut respira puțin. Am găsit clanța porteriei și, cu mare greutate, m-am cățărat pe capotă. Ce noroc că știu înota! Ăia însă nu știau. Și cu asta s-a terminat totul.

Cu puțin noroc, am ajuns la mal. Să înot mă învățase încă bătrînul Edgerton. Doar mașina n-o pot conduce. Tata mereu era de părere că: „Asta nu-i treabă de fete...". După cum vedeți, a avut dreptate.

În românește de

Mircea POPA
și Radu GÂRBACEA

O IPOTEZĂ APROAPE ABSURDĂ

de SERGIU SOMEȘAN

Totul a început odată cu serialul de la televizor despre lumea poveștilor „Arabela" pe care toată familia l-a apreciat cum se cuvine ; mai ales fiul meu mai mare după cum se va vedea. Mi-am dat seama de asta într-o seară cînd soția mă întrebă :

— Ai căutat ceva în cutia cu bijuterii ?

Cutia cu bijuterii fiind un eufemism sub care se ascundea de fapt o banală casetă de lemn plină cu cercei, mărțișoare și inele mai mult sau mai puțin aurite.

La răspunsul meu negativ, nevastă-mea i-a chemat pe cei doi copii care, nevinovați, se pregăteau deja de culcare și i-a supus unei anchete fulger, dublă, mixtă și încrucișată pentru a cărei rețetă comisarul Maigret ar plăti bani grei.

— Auzi, îmi comunică nevastă-mea după un timp rezultatele anchetei, fiul nostru mai mare a vrut să afle dacă în cutie nu găsește și un inel vrăjit ca al prințesei Arabela !

— Și a găsit ? întreb eu nevinovat. Știi pentru carburatorul acela... Poate îmi face el rost...

Nevastă-mea pufnește scurt și mă străpunge cu laserul privirilor ei verzi, lungimea de undă 5200 angstromi, cum obișnuiește atunci cînd nu apreciază îndeajuns umorul glumelor mele.

Episodul odată încheiat, l-am uitat fără să-i dăm prea mare importanță. Și poate nu ne-am fi reamintit de el dacă ulterior, cîteva duminici la rînd televiziunea nu ne-ar fi răsfățat cu fascinante spectacole de circ în care scamatori și magicieni se întreceau în a ne uimi cu numerele lor.

Zile și zile în șir l-am văzut apoi, pe fiul meu mai mare cum, sub privirile sceptice ale mezinului, scutura o baghetă de lemn, bolborosind tot felul de cuvinte și încercînd, după cum mi-a explicat mai tîrziu, să facă și el o scamatorie, una cît de mică.

Toate acestea au durat pînă cînd, exasperată, scumpa mea consoartă mi-a cerut ferm să scot la iveală talentul meu de pedagog și să-i lămuresc odată pe copii că nu există magie neagră și nici de altă culoare.

Am cerut o cafea mare și tare, un pahar din rezerva de Martini păstrat pentru ocazii deosebite, și asta mi se părea o ocazie destul de potrivită, apoi m-am așezat într-un fotoliu să meditez. Insinuările consoartei cum că aș fi moțăit sînt complet nefondate, lucru demonstrat dealtfel, și de ingeniozitatea soluției pe care am găsit-o. Anume, m-am gîndit să-i fac fiului meu o scamatorie bazîndu-mă pe iuțeala mea de mînă și pe neatenția lui — în fond are numai șase ani — urmînd ca apoi, explicîndu-i mecanismul acestei scamatorii să ajung la o generalizare și să-l lămuresc definitiv.

Concret am procedat în felul ur-

mător : am luat unul din butonii din argint filigranat cu monograma mea pe el, pe care mi-i făcuse cadou nevastă-mea pe cînd îmi era numai logodnică, m-am făcut că nu aud cum exclamă : „sper să nu-l faci să dispară de tot !", l-am înfășurat apoi într-un batic, am rostit de cîteva ori abracadabra, am scuturat baticul și am aruncat butonul sub pat, iar baticul l-am dat fiului meu să-l examineze.

— Ai reușit ! strigă el încîntat. Nemaipomenit ! Ai reușit tată !

Da, reușisem, numai că reușisem puțin prea bine, astfel că, oricît am mai căutat pe urmă butonul, nu l-am mai găsit. Eu intenționasem să-l arunc sub pat, dar nevasă-mea a fost de părere că l-am aruncat pe geam, care din nefericire era deschis. Faptul fiind consumat, am înfruntat cu bărbăție furtuna de gradul opt care s-a abătut asupra noastră și ne-am retras în curte să batem covorul, căruia i-am produs cu această ocazie, deși era complet nevinovat o uzură suplimentară de cel puțin 30 la sută. Cînd să terminăm, fiul meu mai mare se apropie de mine și-mi șoptește :

— Știi ce cred eu, tată ?

Cum întotdeauna am fost pentru dialogul deschis între generații l-am îndemnat să-și spună oful.

— Cred, îmi șoptește el misterios, că tu ai trimis butonul în țara basmelor, dar ai uitat formula magică și nu-l mai poți aduce înapoi. Dar, nu fi supărat tată... Dacă o descopăr, ți-l aduc eu înapoi... Numai să nu-i spunem nimic, absolut nimic mamei...

Nu i-am spus, mai ales că mă săturasem de subiectul ăsta pînă peste cap. Chiar și cînd fiul meu a găsit peste cîteva zile butonul, i-am interzis categoric neveste-mi să-și desfășoare talentele de anchetator mai ales că puștiul susținea cu încăpățînare că l-a adus de dincolo, din țara basmelor.

Poate că totul ar fi rămas așa și povestea ar fi fost uitată, dacă în seara următoare nu m-ar fi așteptat nevastă-mea la ușă privindu-mă înspăimîntată cînd m-am apropiat. La întrebarea mea precipitată, a deschis numai palma, incapabilă să scoată vreun cuvînt : în palma ei trei, da, trei butoni străluceau mat.

— Unul din ei l-am găsit azi sub șifonier, cînd am făcut curat, a reușit să-mi spună într-un tîrziu.

I-am luat din mîna ei și i-am privit. Unul din ei, și acum sînt sigur că era cel pe care mi-l dăduse puștiul, avea literele monogramei inversate ca, privite într-o oglindă, lucru pe care nu-l observasem pînă atunci.

...E noapte tîrziu... Rezerva de Martini e și ea pe terminate... Poate datorită acestui fapt, tot felul de ipoteze care mai de care mai ciudate îmi dau tîrcoale. Pot chiar să admit existența unor universuri paralele, pliate, încrucișate, chiar înșurubate dacă vreți, dar cum să admit că un copil de șase ani poate dura o punte de legătură între ele ?

Admit chiar că nu calea tehnologică e cea care duce la celălalt univers. Dar ca să aduci ceva din alt univers pe calea teleportației ar fi nevoie de o voință extraordinar de puternică, de antrnată. Dar de unde antrenament la un copil de șase ani ?

Sau... Da, oricît ar fi de absurd cred că ăsta este răspunsul... Poate nici nu este nevoie de o voință foarte puternică, ci de una foarte pură, foarte convinsă de existența acestui univers paralel. Ce-i drept, el o numea lumea poveștilor, dar era convins de existența ei.

E o ipoteză aproape absurdă, recunosc, dar parcă strălucirea mată a celor trei butoni din fața mea nu e cel puțin la fel de absurdă !

DILEMA

de SERGIU SOMEȘAN

STIMATĂ REDACȚIE,

Știu că sînteți o revistă literară și în consecință nu vă ocupați decît ocazional de probleme științifice, dar cum prin cîteva articole interesante, apărute în ultimele numere ați dovedit un interes major față de problemele care se află oarecum la granița dintre posibil și imposibil, îndrăznesc să vă deranjez cu o problemă care mă frămîntă și căreia sper să mă ajutați să-i găsesc dezlegare.

Mă numesc Adamescu Vasile și sînt elev în clasa a XII-a la un liceu de matematică-fizică. Sînt un pasionat al literaturii științifico-fantastice și mai ales al călătoriei în timp. Pot spune că am citit tot ce am găsit în legătură cu acest subiect, începînd cu Wells și terminînd cu autorii contemporani. Am luat chiar o hotărîre care poate părea hazardată la prima vedere și anume să-mi consacru întreaga viață studierii acestei probleme. Neexistînd — încă — o facultate cu un profil adecvat, m-am hotărît ca la terminarea liceului să dau examen la Facultatea de Fizică și sper că voi învăța suficient de bine, încît să pot rămîne în cercetare. Poate părea un vis utopic, dar să nu uităm că „strămoșii" anticipației își plasau în jurul anilor 2000 cele mai îndrăznețe vise ale lor, iar atunci cînd eu voi termina facultatea ne vor mai despărți foarte puțini ani de sfîrșitul acestui mileniu.

Odată luată această hotărîre am început să mă gîndesc la perspective: aparatul matematic modest de care dispun în prezent nu-mi permite să întrevăd nici măcar cu aproximație în ce direcție îmi voi axa cercetările, dar asta nu mă poate împiedica să visez... Da, visam cu ochii deschiși gîndindu-mă la perspectivele minunate care urmau să se deschidă în fața mea, în fața umanității dealtfel, odată mașina timpului pusă la punct. Dar, mă întrebam eu cînd mă cuprindea îndoiala, oare voi reuși să-mi împlinesc visul? Și dacă voi reuși, cînd se va întîmpla asta? În 2020? În 2040? Acestea erau întrebările care mă frămîntau și de la întrebări pînă la răspuns nu a fost decît un singur pas, după cum vți vedea. Țin un jurnal zilnic și odată, în timp

ce îl completan, mi-a vnit o idee : ce ar fi — m-am întrebat eu — dacă aș scrie în jurnal că am fost vizitat de mine însumi cu o mașină a timpului ? !

Bineînțeles, că nu am cum să mă oblig să vin, nu cred că pot dispune de voința cuiva din viitor, chiar dacă acel cineva sînt eu însumi. Dar, în același timp, nu mă îndoiam că dacă voi ajunge vreodată în posesia unei mașini a timpului, mi se va face milă de mine și de frămîntările mele și îmi voi face o vizită !

Zis și făcut ! Am așteptat o zi să fiu singur acasă, ai mei plecaseră pentru cîteva zile la niște rude prin nordul Ardealului, iar eu am notat în jurnal numai atît : „Am primit în noaptea asta o vizită pe care o așteptam de mult. Visul meu cel mai scump și-a găsit împlinirea !“ (Am ales ca moment al întîlnirii noaptea, pentru ca mașina timpului să nu fie zărită de niscaiva vecini indiscreți). Nu mai spun că în noaptea cu pricina nu am dormit deloc și-mi venea să-mi dau cu pumnii în cap că nu am precizat în jurnal o oră anume pentru întîlnire, ca să nu fie nevoie să mă perpelesc toată noaptea așteptînd. Ba de la o vreme mi se părea că aud tot felul de zgomote suspecte, și-mi treceau prin minte tot soiul de patrule ale timpului care veneau să mă pedepsească pentru sacrilegiul de a fi încălcat cine știe ce severă legislație temporală.. Ce să vă mai spun ? Pînă la urmă nu am fost vizitat de nimeni, deși la un moment dat mi s-a părut că cineva încearcă clanța de la ușă, dar, sincer să fiu, mi-a fost frică să mă duc să verific. Mă consolasem cu gîndul că experiența nu a reușit, dar dimineața, cînd am ieșit afară, am găsit o foaie de hîrtie care fusese băgată sub ușă în timpul nopții. Era nesemnată și pe ea scria numai atît : „Pușiule ești un prost ! De ce nu ai deschis ușa ?“.

O să-mi spuneți : totul e clar, experimentul a reușit ! Păi nu e totul chiar așa de clar, că dacă era nu vă mai deranjam eu pe dumneavoastră. Nu știu cum să vă expun mai departe datele problemei ca să nu mă înțelegeți greșit. Vedeți, am o vecină mai mare ca mine cu un an, Nicoleta, este deja studentă la Institutul de artă teatrală și cinematografică, în cîteva ocazii i-am dat de înțeles că persoana ei nu mi-ar fi chiar indiferentă, dar ea era foarte evazivă în relațiile cu mine, astfel că nu am putut să-mi dau seama de adevăratele ei sentimente pentru mine. Dar nu asta este important, ci faptul că atunci cînd venea în vacanță acasă mai obișnuia să vină pe la mine cînd eram singur, dar să nu vă imaginați cine știe ce, repeta vreun rol și venea să-mi ceară părerea. Mă întreb deci : dacă a scris ea biletul ? Ce-i drept, noaptea nu a mai venit niciodată la mine, dar, știu eu, cu firea asta ciudată a artiștilor, te poți aștepta la orice... Poate realizase atunci vreo interpretare deosebită a unui rol și voia să mi-o arate, a încercat la ușă și văzînd că nu-i deschid, a scris biletul și a plecat. Am vrut să o întreb dimineața, dar plecase deja la București, iar între timp subiectul a devenit tabu și totul s-a complicat nițel prin faptul că măgarul de frate-meu (vă rog să mă iertați, am uitat că sînteți o revistă literară) a descoperit notița din jurnal și a arătat-o bătrînilor. Vă închipuiți că a urmat un scandal monstru : cine a fost la tine, ce vizite primești tu noaptea, ce vis s-a împlinit ?...

Ba, ca să fie tacîmul complet, s-au dus și la vecini (informați tot de istețul de frate-meu) că : „zvă-

păiata voastră ne-a sedus copilul și peste cîteva luni are examen, etc., etc...." Mai ceva ca în „Romeo și Julieta" zău așa...

O să concludeți : totul e clar ! E opera zvăpăiatei ! Numai că între timp am reușit să stau de vorbă și cu ea și neagă cu hotărîre orice amestec (ce-i drept are toate motivele), dar eu prea mare bază pe spusele ei nu pot pune, așa că eu tot nelămurit rămîn. Vă trimit așadar, alăturat foaia cu pricina și vă rog dacă se poate să mă ajutați, știu eu, poate o analiză chimică a hîrtiei, a cernelii sau în alt mod.

Dacă veți ajunge la concluzia că biletul provine din viitor (și numai în acest caz), vă rog să trimiteți rezultatele analizelor și pe adresa părinților mei.

Cu stimă și mulțumiri anticipate,
Vasile ADAMESCU

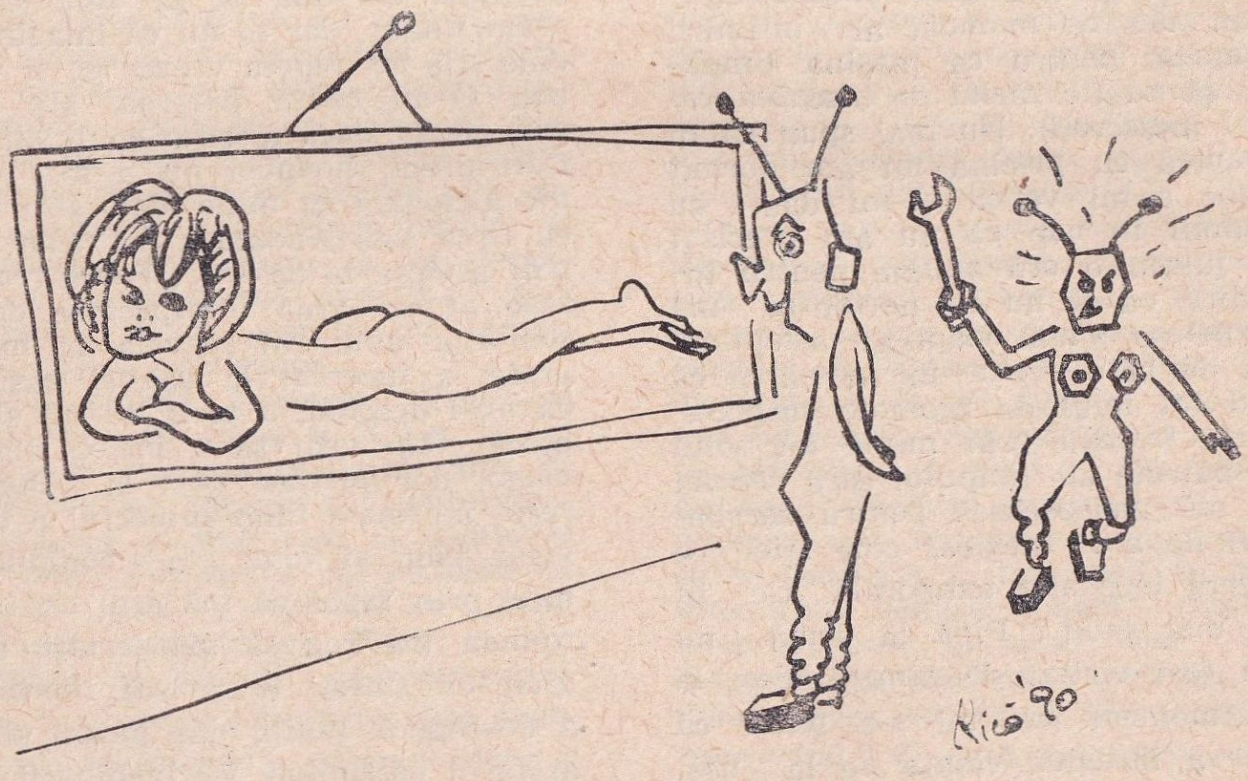

COLEGIUL DE REDACȚIE

Sergiu SOMEȘAN — redactor șef

Marin DUMITRU — redactor șef adjunct

Marius BUHOCIU — secretar de redacție

Felicia BRUJA, Vasile NEGRUȚI, Aurel PĂDURARU, Maria-Ioana SOMEȘAN — redactori

Valeria OPRIȘ — coperta

Traian MARC — tehnoredactor

Tipografia Miercurea-Ciuc comanda 1242 — 10.000 exemplare

10 Lei